

odůvodňuje jeho nárok na dovolenou, stále a správně pracovní dobu určenou pracovní smlouvou a podle § 8 téhož zákona lze odečísti zaměstnanci od dovolené v tom neb onom roce dobu, již bezdůvodně zanedbal před nastoupením dovolené v jednotlivém roce. Je proto nutnou podmínkou pro správné správní posouzení, aby byl zjištěn obsah služební smlouvy mezi stranami rozepře, zejména v té příčině, zda byla mezi nimi ujednána výslovně nebo konkludentně určitá doba pracovní.

Odvolací soud sice provedl o námitkách žalovaného družstva i o okolnostech tvrzených žalobcem, »že ve služební smlouvě nebyla určena denní nebo týdenní pracovní doba, že žalobci bylo stejně jako ostatním dělníkům dovoleno, aby si zařídil takové směny, aby zákonu bylo vyhověno a řádný provoz nebyl rušen, že dny, po které nepracoval, byly nahrazeny tak zvanou pohotovostní a inspekční službou, již konal k příkazu a za souhlasu žalovaného družstva« — všechny důkazy vyjma výsledků stran, neučinil však o těchto skutečnostech ani o tom, zda a kolik pracovních dnů žalobce bezdůvodně zameškal bez řádné omluvy, žádných zjištění, poněvadž ony skutečnosti mylně pokládal za nezávážné proto, že žalobce měl akordní mzdu. Avšak tento způsob odměňování zaměstnanců nevylučuje ještě ujednání určité pracovní doby. Byla-li však taková určitá pracovní doba smluvna, jest její zachování podle § 7 dotč. zák. předpokladem pro nárok na placenou dovolenou. Ježto věc pro doličené nedostatky není zralá k rozhodnutí (§ 35 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.), bylo se usnésti, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 16706.

V zemědělském vyrovnacím řízení v době před účinností vládního nařízení č. 159/1937 Sb. z. a n., t. j. před 30. červnem 1937, byl vyrovnací dlužník povinen v návrhu na odklad exekučních úkonů podle § 9 a) vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. v doslovu vládního nařízení č. 259/1936 Sb. z. a n. tvrditi a osvědčiti podmínky uvedené v prvním odstavci § 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. a nebylo na věřiteli, aby tvrdil a osvědčil, že tomu tak není.

Naproti tomu bylo věcí věřitele odporujícího odkladu exekučních úkonů, aby tvrdil a osvědčil okolnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 § 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n., vylučující ochranu vyrovnacího dlužníka.

(Rozh. plenárního senátu ze dne 14. února 1938, Pres. 1446/37.)

V rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. května 1937, Rv IV 208/37-2 byla vyslovena zásada, že není povinností vyrovnacího dlužníka, k jehož návrhu bylo zahájeno zemědělské vyrovnací řízení, aby v návrhu na odklad exekučních úkonů podle § 9 a) vlád. nařízení č. 76/1936

Sb. z. a n. ve znění vládního nařízení č. 259/1936 Sb. z. a n. osvědčil, že jsou u něho splněny podmínky uvedené v odstavci prvním a ž třetím zmíněného § 21, nýbrž že jest věcí věřitele namítati, že není uvedených podmínek.

Naproti tomu bylo vysloveno nejvyšším soudem v rozhodnutí ze dne 3. června 1937 R II 268/37-1, že, tvrdila-li vymáhající věřitelka ve svém rekursu proti usnesení vyrovnacího komisaře o odkladu exekučních úkonů, že dlužnice nesplnila povinnosti ve smyslu odstavce prvního uvedeného § 21, bylo na dlužnici navrhuující tento odklad, aby tvrdila a dokázala, že podmínky tohoto odstavce prvního splnila a že hledíc k tomu, že tak neučinila, nebylo lze navržený odklad naříditi.

(Rozhodnutí R II 268/37-1 však neřešilo otázku tu s hlediska odstavce druhého a třetího řečeného § 21.)

Jeví se tudíž rozpor ve výkladu §§ 9 a) a 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění vládního nařízení č. 259/1936 Sb. z. a n.

První prezident nejvyššího soudu přikázal řešení této otázky zesílenému senátu, jenž se usnesl na právní větě v čele uvedené.

D ů v o d y:

Prv ý o d s t a v e c § 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. výslovně zakazuje vymáhání tam označených pohledávek, jestliže dlužník řádně platí splátky, k nimž je zavázán, počítajíc v to splátky podle vládního nařízení č. 250/1935 Sb. z. a n., dále náležité úroky s vedlejším plněním, jakož i dokud jsou řádně plněny ostatní závazky, které dlužník se zřetelem na pohledávku na sebe vzal. Naproti tomu podle odstavce druhého a třetího nepřísluší tato ochrana dlužníku, který o udržení hodnoty nemovitosti, na které je pohledávka zajištěna, náležitě nepečuje, zejména opomine ji pojistiti proti zkáze ohněm, anebo dokonce ji poškozují nebo jinak znehodnocuje, anebo vůbec se svým majetkem nakládá tak povážlivým způsobem, že splnění pohledávky je zřejmě ohrožováno, nebo který peněžnímu ústavu jako věřiteli odepře dáti souhlas k převzetí pohledávky jiným věřitelům aneb odepře provéstí úkony, kterých je s jeho strany k takovému převzetí zapotřebí, ačkoliv nový úvěr mu má býti poskytnut za podmínek nezhoršených a věřitel se zavázal nésti výdaje s převzetím pohledávky nutně spojené.

V případě odstavce prvního zakládá tedy teprve splnění stanovené tam podmínky pro vyrovnacího dlužníka právo na poskytnutí ochrany. Naproti tomu okolnosti v odstavcích 2 a 3 uvedené vylučují ochranu a z ní plynoucí právo vyrovnacího dlužníka.

Podle §§ 76 a 178 c. ř. s. a § 129, odst. 2, o. s. p., jež ve smyslu § 188 konk. ř., § 78 vyr. ř. a § 3 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. obdobně platí i v zemědělském vyrovnacím řízení, má každá strana uvést všechny skutkové poměry a okolnosti k odůvodnění svých ná-

vrhů potřebné a své údaje osvědčiti po případě nabídnouti důkazy k zjištění jich nutné. Skutečnost zakládající nějaké právo musí dokázati ten, kdo toto právo uplatňuje, a skutečnosti, vylučující vznik nebo trvání uplatňovaného práva, musí dokázati strana, která odporuje uplatňovanému právu (srov. též předpis § 269 o. s. p.).

Podle toho musel vyrovnací dlužník, chtěl-li před 30. červnem 1937 dosíci ochrany podle odstavce prvního § 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n., v návrhu na odklad exekučních úkonů podle § 9 a) tvrditi a osvědčiti, že povinnosti podle § 21. odst. 1. dotčeného vládního nařízení splnil, a nebylo lze ukládati věřiteli, aby dokazoval, že tomu tak není. Okolnosti uvedené v odstavci druhém a třetím § 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. musel naopak tvrditi a osvědčiti věřitel, totiž, že dlužník si počíná tak, jak uvedeno v odstavci druhém a třetím § 21 dotčeného vládního nařízení.

Jest jen ještě připomenouti vzhledem k nové úpravě odstavce § 21 provedené článkem I. č. 2 vládního nařízení č. 150/37 Sb. z. a n., jímž bylo změněno dřívější ustanovení § 21, odst. 5, v doslovu čl. I. č. 5 vládního nařízení č. 259/36, že v době před 30. červnem 1937 nebylo lze naříditi odklad exekučních úkonů podle § 9 a) vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. v doslovu čl. I. č. 4 vládního nařízení č. 259/36 Sb. z. a n. v případech, kdy dlužník nebyl podle odstavců 1—3 § 21 vládního nařízení č. 76/1936 Sb. z. a n. chráněn proti vymáhání pohledávky.

Čís. 16707.

Nájemce nepozbývá nároku na užívání najatých místností tím, že se do nich nenastěhoval, a pronájemce jest povinen mu dovoliti, aby užíval najatého bytu po dobu, po kterou zaplatil nájemné. Přenechal-li pronájemce užívání pronajaté místnosti jiné osobě, třebaš bezplatně, jest povinen nahraditi nájemci vzniklou škodu.

(Rozh. ze dne 15. února 1938, Rv I 2735/36.)

Srov. rozh. č. 15500 Sb. n. s.

Žalobce najal u žalované majitelky domu v červenci 1935 byt skládající se z 4 pokojů s příslušenstvím za nájemné 13.000 Kč ročně, splatné ve 4 splátkách v obvyklých termínech a s čtvrtletní výpovědí. V srpnu 1935 chtěl odstoupiti od sjednané smlouvy a zaplatiti žalované odškodnění, projeví-li se zrušením smlouvy souhlas. Ježto však žalovaná trvala na nájemní smlouvě, vypověděl žalobce byt k 1. lednu 1936 a zaplatil nájemné 3.250 Kč za čtvrtletí od 1. října 1935 do 31. prosince 1935. Do najatého bytu se však žalobce nenastěhoval. Poté žalovaná pronajala byt manželům S-ovým, kteří se svolením žalované v říjnu 1935